

Wat de Bijbel voor mij *is geweest*? Een ontdekker van mijn kwaad; mijn zonde. Hoe zou ik geweten hebben, dat de zonde *zonde* is, als Gods wil mij niet was geopenbaard? Hoe zou ik de overtreding als overtreding hebben gekend, als ik het gebod en het Woord niet had gehad? De Bijbel deed mij tot zelfkennis komen. Maar ook, de Bijbel gaf mij de ware Godskennis. Nooit had ik die kunnen leeren kennen uit de schepping, uit het getuigenis des Heiligen Geestes in mij zonder meer. Ik moest, evenals Adam en Eva, een belofte van vergeving en verlossing hebben. En die belofte kwam eerst mondeling, later schriftelijk tot den mensch. De Bijbel spreekt mij over Gods *genade*. En door hem leer ik Jezus' woorden kennen, die mij tot God als *Vader* door geboorte brengen. De Bijbel heeft voorts een licht geworpen op alle dingen, zoodat ik alles uit een ander oogpunt beschouw dan vroeger. De Bijbel heeft mij veel doen afleggen, wat verkeerd is, maar mij ook veel bemoediging en zegen geschonken.

Maar laat ik eindigen met u te zeggen, wat de Bijbel voor mij *was*, en er bij stilstaan, wat hij *op dit oogenblik voor mij is*. Of, sta mij toe, u eerst *over anderen* te spreken, voor wie hij in tijden van druk zulk een troostboek *geweest is en is*.

Daar is een nog betrekkelijk jong geneesheer, algemeen bemind, met een drukke praktijk. Opeens wordt hij ernstig ziek, met het vooruitzicht spoedig heen te gaan. Wat doet hij nu? Zie hem lezen in den Bijbel! O, ik hoor hem nog zeggen, gelegen op het krankbed in het Diaconessen-huis: „Dikwijls las en sprak ik over Ps. 23, maar nooit heb ik zijn inhoud verstaan als thans, nooit waren zijn woorden mij zoo kostbaar als in deze dagen van pijn en teleurstelling.” — Daar ligt een veelbelovend jongeling, neergeworpen op het krankbed, zoo uit zijn studie gegrepen. Wat doet hem, wat doet hen, die hem zoo innig liefhebben, gelukkig en rustig van hart zijn, ook al schreit het oog tranen? De overweging, aan den Bijbel ontleend: „Bij den mensch geen hulp meer, maar ons oog is gevestigd op Hem, die machtig is, en die ons volkomen liefheeft.” Ja, liefheeft, ook al moet Hij Zijn geliefden naar een Patmos zenden; ook al moet Hij ze in een vurigen oven doen ingaan! — Daar is, in 't verleden, een beroemd Afrika-reiziger, H. M. Stanley. Hij schrijft zelf, dat, te midden van den langen strijd en de ontberingen der wildernissen, de Bijbel met hem ging. Hij, de geleerde onderzoeker, sprak niet uit de hoogte over den Bijbel, zooals zoo vele jonge mannen onzer dagen het durven, maar hij las den koning Mtesa in Uganda, met zijn hoofdmannen, uit den Bijbel voor, opdat zij de heerlijke waarheden der heilsfeiten, de waarheden des Christendoms, zouden leeren kennen. Als hij den Bijbel niet had gehad, hoe zou hij over Gods Zoon en Diens overgave en opstanding hebben kunnen spreken tot deze Heidenen? Hij roemde den Bijbel aldus: „Ik heb een boek bij mij, dat u alles mededeelt omtrent God en Zijn hoog-geloofden Zoon.”

Zijn dit geen heerlijke getuigenissen? Gegeven niet in voorspoed, maar in druk! En zal ik er nu nog een woord van mijzelf bijvoegen, om u te zeggen, wat de Bijbel voor *mij* is in tegenspoed? O, ik verklaar uit ervaring: er is geen boek, aan dit boek gelijk! Het is mij een vriendelijke terechtwijzer, een vertrooster, een verkwikker der ziel. Het brengt de heerlijke toekomst dicht voor mijn geloofs oog. Het is het zwaard, waarmee ik den vijand kan verslaan. Het is zoeter dan honig en honigzeem. Het is het boek der belofte en zegt mij: niet één der woorden zal falen. Het is overdag mij tot spijs; mij biedend voor hoofd en hart al wat ik behoeft. Het wekt in den nacht mij op tot een lied, tot een verlangen naar God Zelf. Niet waar, dit alles is voldoende, niet om een Goddelijken factor *in* dit boek te erkennen, maar om *het* Boek te erkennen *als van God*.

Mag ik u weer een vraag doen? Zijt gij ooit in een toestand geweest, dat het scheen, of uw levensdraad werd afgesneden? En zoo ja, hebt gij toen gegrepen, (of zoudt gij grijpen,) naar wetenschappelijk-historische uiteenzettingen omtrent de Bijbelboeken? Of zou de gedachte, dat slechts

een deel van den Bijbel waarheid Gods is (en welk deel dan?) u rust geven? Zoudt ge niet veeleer misschien uitroepen: „Jezus neemt de zondaars aan, *mij* ook heeft Hij aangenomen!” dit wetend, en met overtuiging uitsprekend, omdat de Bijbel u dezen Jezus had verkondigd? Of zoudt gij niet wellicht u woorden laten voorlezen uit het laatste gedeelte van Jesaja's profetie, zonder te beredeneren, of ze van een tweeden of derden Jesaja afkomstig zijn, maar ze eenvoudig aanhoorend en aannemend *als woorden Gods*?

O, ik kan u, uit eigen ondervinding, de verzekering geven, dat alle menselijke redeneeringen wegvallen in zulke oogenblikken! Dat er dan niets blijft dan Jezus en de Bijbel. Slechts aan het levende Woord kan men zich dan vasthouden. En dat levende Woord kan men alleen kennen door het geschreven Woord. En dat geschreven Woord is van God, erkend door het levende Woord als Gods onveranderlijk, gezaghebbend getuigenis. En op dat geschreven Woord kan ik bouwen, omdat het Gods Woord is, dat blijft tot in eeuwigheid. Zeg mij, als dit zoo is in het *sterven*, moet het dan óók niet zoo zijn in het *leven*?

Geachte Heer! ik heb langer geschreven, dan ik aanvankelijk bedoelde. Maar ik kon niet eindigen, zoo aangegrepen als ik werd door het uitnemend belang, dat deze aangelegenheid heeft voor u en voor vele anderen. Werp toch alles over boord, wat u niet Gode naderbij brengt! Het leven is zoo ernstig, zoo kort. Gij weet niet, wanneer *voor u* de tegenspoed komt. Houd dan vast aan den Bijbel; en bouw op hem als op het fundament der waarheid Gods. Breek nietaan den Bijbel in de weinige dagen, die gij nog leeft; maar help aan zijn verspreiding, onderzoek hem biddend, verkwik u aan zijn inhoud, en deel aan anderen mee, wat ge er zelf uit geput hebt!

Met heilbiede

N.N.

ANGST EN EENZAAMHEID.

Eenige jaren geleden stierf in Denemarken een bekend schrijver, die naar zijn zeggen in geen God had geloofd. Geen Christelijke toespraak werd bij zijn graf gehouden, maar een van zijn vrienden trad naar voren en sprak vriendelijke woorden over zijn gestorven makker. De omstanders gevoelden, dat die twee elkander hadden gekend en liefgehad. En daarom trof hun het woord, dat de vriend getuigde van den overleden schrijver: „In het binnenste van zijn hart woonde de angst en de eenzaamheid.”

Angst en eenzaamheid! Zou men niet hetzelfde kunnen zeggen aangaande zoo vele schrijvers en schrijfsters hier te lande? Een onzer schrijfsters *) heeft zich naam gemaakt door het bekende lied van „dien afgrond zoo donker daaronder;” — zou daar inderdaad geen angst hebben gewoond in het hart, dat die roerende regels dichtte?

„Hoe het na mijn dood met mij zal afloopen, weet ik niet,” sprak 27 Februari 1911 een atheïst in een onzer groote steden in een openbare vergadering. Is het niet een roerende bekentenis? Welk een angst moet er leven in het hart van zulk een man, als hij eens ernstig doordent! Hoe gelukkig is hij, die met blijdschap kan spreken over „den hemel zoo lichtend daarboven,” bij de ervaring, dat hij door Christus behouden is!

A. L.

*) Hélène Swarth.